

Mar Elian, Sirija

21. maja 2015

Danes zjutraj je sonce tako kot vsak dan po Božji volji zgodaj vstalo in s svojo toplo svetlobo razsvetlilo oazo Karjatajn sredi te sirske puščave, ki mi je tako pri srcu. Že odkar sem pred petnajstimi leti prišel sem, se je nikoli nisem naveličal opazovati. Njena oglušujoča tišina me prevzame takoj, ko stopim iz svoje sobe s pogledom na notranje dvorišče samostana Mar Elian. Puščava me pomirja. Do nje sem od nekdaj čutil nepojasnjeno privlačnost. Kajti jaz, otrok iz Alepa, mesta s prenatrpanimi ulicami, nisem o puščavi vedel ničesar. Še tega nisem vedel, kaj sploh to je. Edinkrat, ko sem še kot otrok odšel iz Alepa, sem šel na počitnice v zeleno dolino Vadi al Nassara.⁵ Toda kadar sem risal, se je izpod mojih barvic vedno skrivnostno pojavila puščava. Takšna, kot sem jo videl v knjigah ali risankah. Pesek, do koder seže oko, nekaj gora, ožarjenih v čisti sončni svetlobi, sem in tja majhna palma

⁵ »Dolina kristjanov.«

MENIH V VRTINCU SIRSKE VOJNE

na robu oaze. In povsod prostornost. Jaz potrebujem prostor. Mi, mestni ljudje, smo zaprti v svojih hišah in med ozkimi uličicami. Dušimo se zaradi slabega zraka, zaradi neznosne vročine, ki jo oddajajo množice ljudi, izpušne cevi, tovarniški dimniki in pekarniške peči. Puščava pa je neomadeževan zrak, odsotnost v neznanskosti, nič v vsem ali obratno; je razsežnost, ki je nobena človeška roka ne more omejiti, brezmejni prostor, ki nas razkrije nam samim; to je izkustvo neskončnosti; je sončna svetloba, ki ne pozna ovir in razsvetljuje vse na neverjetni tisočletni poti; tu je mogoče izkusiti Boga, neizmerno lepoto njegovega stvarstva, nezaslišano svobodo, ki nam jo ponuja, žar, ki ga daje svetu in ki ne bo nikoli ugasnil; to je vrnitev k tišini sedmega dne, ko je Bog videl, da »je zelo dobro« (1 Mz 1,31).

Potrebujem tišino, kajti Sirija – in ves svet z njo – kriči od bolečine. To me muči. Tudi to noč sem slabo spal. Odkar se je začela revolucija in se spremenila v civilno, skorajda svetovno vojno, me preveva nešteto skrbi! V tem konfliktu, ki že več let zajema našo deželo, niso samo Sirci, ki pobijajo Sirce, ampak se spopadajo tudi Libanonci iz Hezbolaha in Čečeni iz Džabhad al Nusre, pa iranski plačanci in Francozi iz skupine Islamska država, ki se pobijajo na naših ulicah, v naših vinogradih in gorah. Tistih nekaj potočkov je preplavljenih s krvjo, kot se je, sledeč Drugi Mojzesovi knjigi, Nil spremenil v kri, ko se je Bog razjezil in poslal opustošenje nad nejeverni Egipt. Kdo bi lahko spal, medtem ko se dogajajo takšne tragedije? Kako se upreti sovraštvu in želji

MAR ELIAN, SIRIJA

po maščevanju? Srce se mi trga. Strašno sem jezen na politike, ki skrivaj dopuščajo in celo spodbujajo to prelivanje krvi, na zavojevalce iz Turčije, Iraka, Evrope in Kavkaza, ki so našo deželo spremenili v bojišče, na Saudovo Arabijo, Rusijo, ZDA, zahodne države, vse te velike sile, ki se bojujejo na naši zemlji in masakrirajo naše ljudi, da bi si prilastili nafto ali prodajali orožje! Naj nas nehajo plahtati, da je ta konflikt vojna med suniti in šiiti ali vojna med muslimanskim svetom in krščanskimi deželami ali celo nova hladna vojna. Ne, to je samo vojna kot številne druge, vojna za črno zlato, za denar, za svetovno prevlado. To je zlo, ki se bori z zlom in v svojo norijo odnaša na stotine tisočev človeških življenj. Neprenehoma premlevam vse te temne ideje. Nikakor jih ne morem pregnati iz misli. Vselej se vračam k njim, med srečanji, pogovori ... S tem moram živeti dan in noč.

Včeraj sta me v samostanu obiskala dvajsetletna mladeniča. Eden od njiju, Ali, je iz Karjatajna. Nisem ga takoj prepoznal, ker je imel dolge lase in brado. Vendar sva se pogosto srečevala; nedavno sem večkrat pomagal njegovi družini. Ko sta prišla, sem sedel in pil kavo s sirskimi vojaki, ki sem jih sprejel v samostanu. Sprejemem vse, ki potrkaajo na moja vrata, a pod enim samim pogojem: da s seboj nimajo orožja. Samostan je oaza miru v peklu vojne. Vanj se ne vstopa s kalašnikovkami. Ali in njegov prijatelj nista imela orožja, torej sta bila moja gosta. Nemudoma sem po njuni opravi opazil, da pripadata gibanju fanatičnih skupin. Po odhodu sirskih vojakov sem stopil do njiju, da bi ju pozdravil

MENIH V VRTINCU SIRSKE VOJNE

in načel pogovor. Nista bila prav zgovorna. Tako sem jima predlagal obisk groba, kjer je pokopan Mar⁶ Elian, naš veliki sveti Julijan iz Edese, čigar relikvije tukaj že stoletja častijo tako kristjani kot tudi muslimani. Nato sem ju povabil na čaj. Zavrnila sta me in odšla. Le kaj je to pomenilo? Sta me hotela obiskati? Ali videti svetnikov grob? Težko verjetno. Za te skrajneže je čaščenje relikvij krivoverstvo. Ti ljudje, ki se izrekajo za muslimane, želijo uničiti celo Kabo v Meki. Sta prišla v izvidnico, da bi kaj ušpičila? Njuno vedenje se mi je zdelo sumljivo.

Ko tega jutra premišlujem o včerajšnjem nenavadnem obisku, mi srce preplavi neznanska žalost. Kako se lahko mladi, kot je Ali, čigar starše dobro poznam, pustijo nanovačiti v oborožene islamistične skupine, katerih vse številčnejši in skrb vzbujajoči bojovníki se zdaj potikajo po ulicah Karjatajna? Se vključijo, ker jim grozijo? Se bojijo zase ali za svoje starše in sestre? Ali podležejo užitkom večnosti, kakršno jim prikazujejo džihadisti, ki tistim, ki bodo umrli kot mučeniki, obljublajo raj in na stotine devic? Jim dajo denar, zato da se jim pridružijo? Tako kot Ali veliko mladih iz Karjatajna izhaja iz nižjih slojev in delavskih družin. Niso bili deležni veliko izobrazbe, poznajo brezposelnost in revščino. Morda pa se jim zdi mikavno, da bi se pridružili tem džihadistom, ki se vozijo s terenskimi vozili in si gradijo luksuzne hiše? Mar ta bojaželjni džihad tem mladim brez sanj in prihodnosti, ki so ostali na robu družbe, ponuja upanje na maščevanje? Toda večina vendarle

6 *Mar* v asirskem jeziku pomeni *sveti*, *svetnik*. Mar Elian pomeni sveti Julijan (op. ur.).

MAR ELIAN, SIRIJA

ni bila vzgojena v islamskem vojnem duhu. A miroljubna vera, ki so jo te družine nekoč tradicionalno prakticirale, je zdaj pod vplivom zelo stroge vizije, ki izhaja iz saudijskega vahabizma.⁷ Medtem ko smo mi ohranjali dobre prijateljske vezi z njihovimi starši in stari-mi starši, so se ti mladi postopoma zapirali pred vsem, kar ni bilo radikalno muslimansko, dokler se niso z vso ognjevitostjo mladosti pognali v to strašno vojno. Z malo razsodnosti bi hitro spoznali, da še zdaleč niso pogumni Alahovi bojevniki, ampak so v resnici zgolj brezdelneži, poslani v klanje kot navadni kmetje na šahov-nici. Na žalost se niso naučili razsodnosti, ampak so bili prisiljeni k poslušnosti brez premisleka, čeprav verjamejo, da so bili izbra-ni, da uveljavijo zakon, ki naj bi bil domnevno poslan iz Raja, pa naj bo to še tako absurdno. In nihče več se ne zoperstavlja njihovi smrtonosni poti.

* * *

Lansko leto, ko je vojna že širila svoj pogubni imperij in ko so bili rožljanje orožja in eksplozije bomb že del našega vsakda-njika, sem se odločil, da bom na noge postavil godbo na pihala za otroke iz Karjatajna. Ali ne pravijo, da glasba omili nrav? Po mojem mnenju bo otrok, ki igra na violino, kot odrasel veliko

⁷ V sedemdesetih letih prejšnjega stoletja so težke gospodarske razmere v Siriji veliko Sircev prisilile, da so odšli delat v Zalivske države. Tam so bile družine v stiku z ultrakonservativnim islamom. Čeprav je prva generacija teh ekonomskih migrantov ohranila vizijo islama, kakršno so prakticirali v Siriji, pa je na drugo generacijo že bolj vplival vahabizem, ki se je v sirski družbi postopoma razširil in povzročil spremembo mentalitete.

MENIH V VRTINCU SIRSKE VOJNE

težje streljal z brzostrelko. Kakor koli, zavedal se bo, da obstaja še drugačna glasba, kot je odmevanje izstrelkov. To zamisel sem predstavil krščanskim družinam iz svoje župnije, pa tudi številnim muslimanskim družinam, s katerimi sem skozi leta spletel trdno vez prijateljstva in medsebojnega spoštovanja. Iz obzirnosti sem o svoji pobudi obvestil tudi muftija.⁸ Ni ugovarjal, tako da je veliko muslimanskih otrok vsak teden redno prihajalo v župnijske prostore, kjer so se učili igrati na glasbila. A ko so džihadistični bojovníki prebivalcem Karjatajna začeli vsiljevati svoje zakone, so nemudoma prišli tudi k meni v samostan in mi ukazali, naj ukinem to dejavnost. Zanje je igranje na glasbilo *haram*, kar pomeni prepovedano. »To piše v Koranu,« so zatrjevali. »Piše: glasba nas oddaljuje od Boga, to je Satanovo delo!« Bil sem osupel: so se sploh zavedali, kakšne stresajo? V njihovih očeh je bila moja glasbena šola hudičeva, medtem ko naj bi bili vojna, uničenje, obglavljenja in vse skupaj Božja volja? Bil sem besen. »Od vas mi ni treba sprejemati nobenih ukazov!« sem hladno odvrnil, ne da bi jim pokazal, da me je strah za otroke, ki so bili takrat zbrani v moji župniji. Takoj zatem sem iz samostana Mar Elían odšel v mesto. Tam sem srečal muftija in tri imame, ki so po molitvi prišli iz mošeje. Priložnost je bila idealna: predlagal sem jim, naj si gredo v župnijo

⁸ Muslimanski sunitški verski dostojanstvenik, ki v določenem mestu predstavlja oblast pod vidikom religijskih zadev. Priznavajo mu zmožnost interpretacije islamskih zakonov, tako da lahko svetuje vernikom glede kulturnih, pravnih ali političnih vprašanj.

MAR ELIAN, SIRIJA

pogledat otroke, ki igrajo na glasbila. Popeljal sem jih po razredih, nato pa sem jih vprašal: »Ali je igranje glasbe res *haram* v islamski veri?« Zatrdili so mi, da to ni res. Nato sem jim povedal o neprijetnem srečanju, ki sem ga doživel. Mufti me je vprašal: »Kdo so ti mladeniči, ki so ti ukazali, da moraš zapreti glasbeno šolo? Dal jih bom poklicati.« Kmalu zatem sta prišla dva mladeniča. Pričakoval sem, da bosta priznala krivdo in da ju bo mufti posvaril pred ekstremizmom. In mufti je spregovoril: »Ne smete dajati takih ukazov, zdaj še ni pravi čas!« Kaj je to pomenilo? Je glasba prepovedana: da ali ne? Zakaj mufti ni odločnejše nastopil do teh skrajnežev? Ali je to pomenilo, da bo pozneje prišel čas, da se glasba prepove? Bil sem razočaran in obenem zaskrbljen. Mufti, čigar vpliv je neizpodbiten, se je bal za lastno življenje. Tudi on si ni upal ugovarjati mladim džihadistom, ki se jim je očitno zdelo, da so nepremagljivi kot še nikoli.

* * *

Tisti, ki so se podali v oboroženi džihad, naj so bili še tako brezmočni, so postali mogočnejši. Dobivajo višjo plačo, gradijo si velika bivališča, vozijo se v velikih novih avtomobilih. Med njimi poznamo tiste, ki so iz Karjatajna, veliko pa je tudi tujcev. Svetlo-lasi, rdečelasi: popolnoma očitno je, da niso samo Vzhodnjaki. Prišli so skozi Turčijo ali Irak in se podali po puščavski cesti. Tukaj je meje mogoče prečkati tako preprosto, kot pesek zdrsi med prsti, četudi so stisnjeni skupaj. Zdi se, da se je z njihovim

MENIH V VRTINCU SIRSKÉ VOJNE

prihodom mesto, ki je utrpelo škodo kot posledico uničevalne vojne, prerodilo: iz tal rastejo nove zgradbe, revne družine kot po čudežu bogatijo, stojnice na trgu so polne. Denar v tokovih priteka v središče izsušene puščave. Pripovedovali so mi, da prihaja naravnost iz Saudove Arabije: »Tam zbirajo na kupe denarja za džihad v Siriji. In ta prihaja tudi v roke bojnikov!« Teh bojnikov, ki so postali gospodarji Karjatajna, se zdaj vsi bojijo, oni pa to izkoriščajo. Vsiljujejo svoje zakone in kodekse, sejejo teror. Na velikem mestnem trgu obglavljajo ljudi. Še vedno vidim glavo priznanega zdravnika iz Karjatajna, vodje regionalnega sedeža stranke Baas, izjemno dobrega človeka, ki je zdravil številne bolnike, potrebne zdravljenja. Oči se mi orosijo, ko pomislim nanj. Zaprem oči, da bi zadržal solze. Na njegovem pogrebu sem govoril kot navit, saj mi je bilo kar slabo ob takšnem nasilju: »Kaj si želimo za svoje mesto? Živeti ali umreti? Nas bo mar pot vojne vodila do miru? Ali nimamo nobene druge izbire? Ustavite nasilje, saj nas to lahko vodi samo v pekel, in to vse nas, brez izjeme. Le kaj je ta gospod naredil slabega, da so ga ubili? Nič, čisto nič!« Kmalu zatem so obglavili tri mlade pripadnike Svobodne sirske vojske, ker se niso hoteli pridružiti vrstam skrajnejšev. Njihova telesa so pustili na trgu, na ogled mimoidočim, njihove glave pa so v vreči odložili pred muftijevo hišo. Bil sem skrušen.

Zakaj dopuščamo, da se ta hudičeva ideologija razrašča pri nas? Zakaj se toliko mladih, ki so sicer zelo dobrega srca, pusti zapeljati takšnemu govoru, ki je vendar neskladen z Božjo voljo?

MAR ELIAN, SIRIJA

Zakaj nihče ne pride ustavit te norije? Ali sploh obstaja kdo, ki bi hotel to končati? Mislili bi si, da je vse zastavljeno tako, da se bo množično uničevanje nadaljevalo. Tisti, ki na začetku niso hoteli sodelovati v revoluciji, niso dolgo zdržali. V očeh uradne vojske so dezertjerji, za džihadiste pa neverniki in slabiči. Če pobegnejo proti ozemlju pod vladnim nadzorom, tvegajo, da bodo pristali v zaporu – toda ali je to res rešitev? – če pa ostanejo, so skorajda prisiljeni, da se pridružijo fanatičnim skupinam.

Ne prenašam več teh vprašanj, »kdo«, »zakaj«, »kako«, vseh teh vprašanj, ki odmevajo v meni, ne da bi kdaj koli lahko našel odgovor. A kljub temu so tukaj, ves čas me dušijo. Občutek imam, da hočejo ven, medtem ko jih jaz skušam potlačiti. »Ali,« pomislim, »ali boš tudi ti, fant, ki sem ga gledal odraščati, postal tak kot oni? Zato ker potrebuješ denar, da bi lahko preživel svoje uborne starše? Ker sanjaš o raju?« Včeraj si ga nisem upal vprašati. Tega jutra bi to najraje zakričal v puščavo, za katero se mi zdi, da me je prav tako izdala. Njenega miru in njene tišine, ki sta se mi nekoč zdela tako očarljiva, ne morem več prenašati. Kako zelo sem si želel, da bi nastopila peščena nevihta! Zamašila bi cevi mitraljezov in preprečila letalom, da bi vzletela in odmetavala morilske bombe. Kako zelo sem si želel, da bi ta zlati pesek postal živi pesek! Pogoltnil bi vse te ljudi, ki so postali kot zveri, pokopal bi zaboje s strelivom. Ampak ne, nič se ne zgodi. Puščava se ne premakne in nič ne reče; kot da bi bila brezбриžna ob tragediji, ki se odvija tukaj.

MENIH V VRTINCU SIRSKE VOJNE

Ker sem pod takšnim pritiskom, se namenim na pogovor k svoji sestri. Potrebujem jo. Njen glas me pomirja. Potolaži me. Že nekaj mesecev živi z mano v samostanu. Prej je živela v Alepu, toda zaradi vojne je življenje postalo pretežko. Pred kratkim sem bil tam, predaval sem na katehetskem tečaju, a vrnil sem se zlomljen. Sploh nisem mogel iti pogledat rojstne hiše ali mestnega parka, ki je bil nekdanj tako lep, s stoletnimi drevesi, cvetličnimi gredicami, urejenimi zelenicami in majhnimi klopami, kjer smo posedali in metali pticam drobtinice od prigrizkov. Zdaj se slišijo bombe, ki dežujejo nad določene mestne četrti, tako da si nihče več ne upa tja. Moja sestra se ni več počutila varno. Prosila me je, če lahko pride v Mar Elia. Izjemno sem vesel, ker vem, da je zdaj tako blizu mene. Kako je mila, moja sestra, kako je pozornostna! Njene besede so vedno izbrane. Vsakič, ko se pogovarjava, mi reče, naj vzdržim, naj ohranjam upanje; spodbuja me, naj pomagam tistim, ki potrebujejo pomoč in ki prihajajo v samostan prositi za malo hrane ali nekaj oblačil.

Odločil sem se torej, da se grem pogovoriti z njo, nakar me pokliče neki glas: »Abuna?« Obrnem se. Moški, ki je videti kot džihadist, stopi na dvorišče. Približa se mi. Kaj hočejo od mene ti fanatiki? Nehote nekoliko zatrepetam. Toliko stvari se govori o njih: barbarska izsiljevanja, pogosta izginotja ... Pred dvema letoma so ugrabili naša pravoslavna škofa, Juhanna Ibrahima in Bulosa Jazidžija, ki sta še vedno med pogrešanimi. Nič drugače ni z mojim sobratom, očetom Paolom, ki je izginil julija 2013

MAR ELIAN, SIRIJA

v okolici Rake. Zakaj bi konec koncev jaz temu ušel? Džihadisti dobro vedo, kakšen je moj položaj. Nikoli se nisem politično angažiral, saj kot duhovnik in kristjan ne smem izbirati strani: ostati moram blizu vsem ljudem. Odklonil sem tudi orožje, ki so mi ga ponudili. Svojim župljanom sem od nekdaj prepovedoval udeležbo v kakršnem koli oboroženem spopadu. Toda za bojevnike – ne glede na to, kateri strani pripadajo – je neudeležba že izdaja. Zato sem zanje tako kot kristjan kot tudi kot menih, *kafir* – nevernik. Povrhu vsega sem odgovoren za romarski kraj, kamor so kristjani in muslimani stoletja prihajali častit relikvije velikega svetnika. Vse to je v njihovih očeh gromozansko krivo-verstvo. Navsezadnje je ta samostan med njihovim morilskim pohodom postal oaza miru in življenja za vse, kristjane in muslimane, sirske vojake in pripadnike Svobodne sirske vojske. Tukaj brez razlik sprejmemo vsakega obiskovalca kot brata, kot sina ali hčerko istega nebeškega Očeta. Ali se mar vse to ne zdi nedopustno tem plačancem, ki želijo v imenu islama priti na oblast v Siriji, izkoreniniti krščanstvo in vzpostaviti islamsko državo?

Že več mesecev se dobro zavedam, da sem ogrožen tako kot vsi tisti, ki se trudijo, da bi delali dobro, in si prizadevajo za mir. Ko sem se na začetku maja udeležil srečanja z brati duhovniki iz škofije Homs, me je nenadoma spreletela zla slutnja: »Če se mi kaj zgodi,« sem jih prosil, »ne zapustite kristjanov v Karjatajnu, prosim vas, poskrbite, da bodo prišli v Homs, in jim poišcite

MENIH V VRTINCU SIRSKE VOJNE

nastanitev.« Ta navodila sem dal Marie-Rose, dolgoletni krščanski prijateljici, ki prihaja iz Alepa in je z leti postala oskrbnica majhnega samostanskega gostišča, pa tudi Hali, ki mi pomaga pri računovodstvu: »Če me ugrabijo ali ubijejo, vzemite vse nabojne predmete, ikone, arhive, vse, kar najdete v cerkvi, v moji pisarni in v moji sobi!« In nič prej kot včeraj sem poslal elektronsko sporočilo prijateljem iz Evrope, v katerem sem z njimi podelil svojo zaskrbljenost: »Skrajneži Islamske države se bližajo našemu mestu. V Palmiri so obglavili veliko ljudi. Molite za nas, prosim vas.«

»*Abuna*,« ponovi moški in me potegne iz zaskrbljenih misli, »potrebujem hrano za svojo družino.«

»Dal ti jo bom. Kako je v Karjatajnu? Je mirno?«

»Zelo mirno, nobenih težav ni, ne skrbi.«

Odidem iskat nekaj zavojev riža in nekaj konzerv ter mu jih prinesem. On vzame vrečko, tiho zamrmra *šukran*⁹ in odide. Ni mam ga niti časa videti oditi, ko se že pojavi oče Barsum, pravoslavni duhovnik iz župnije v Karjatajnu. Odkar sem pred petnajstimi leti prišel sem, sva si skupaj prizadevala, da bi bili kristjani znak edinosti v tej muslimanski družbi. Postala sva zelo dobra prijatelja. Njegov obisk me razveseli. *Abuna* Barsum je veseljak, vedno ima na zalogi novo šalo in skupaj se veliko presmejiva. Bratsko se objameva. Ob čaju mate¹⁰ začneva razpravljati.

9 »Hvala.«

10 Lokalna pijača na osnovi rastline, ki je podobna bodiki. Izvira iz Južne Amerike, na Vzhod

MAR ELIAN, SIRIJA

Že spet me skuša razvedriti, a kmalu ugotovi, da mi ni do sme-ha. Oče Barsum razume notranjo razrvanost, ki me muči, že od-kar sem se prebudil. »Če misliš, da je prenevarno, potem mora-va oditi!« mi reče z resnim glasom. Odit. Zapustiti samostan. Zbežati iz Karjatajna. Se zaščititi pred grožnjami, ki nam visijo nad glavo. Še enkrat sem pomislil. To je vendar nemogoče! To bi bila vdaja džihadistom, ki čakajo samo na to. To bi bila pre-daja njihovemu terorju, s čimer bi jih samo še bolj spodbudi-li. Poleg tega pa, kako naj zapustim vse svoje otroke, kristjane in muslimane, v trenutku, ko potrebujejo največ podpore? Oče Barsum ima prav, bolj razumno bi bilo, če bi se oddaljila od gro-ženj fanatičnih skupin. Najino tukajšnje življenje visi na vrvici ... Toda kako bi lahko zapustil vse te družine, te otroke in starce, ki od mene pričakujejo nekaj tolažbe, ki želijo z menoj deliti svo-jo onemoglost in svoje upe, ki prihajajo molit ali se spovedovat v samostan Mar Elia? Nikoli ne bom zapustil samostana in svo-jih župljanov. To sem zatrdil tudi svojim prijateljem iz Evrope, s katerimi sem bil prejšnji teden v stiku po elektronski pošti: »Ne bomo šli od tod, razen če nas preženejo. Če bodo ljudje ostali, bom ostal z njimi.«

Bliža se čas za kosilo, toda nisem lačen. Strah pred strašno nesrečo mi je vzel tek, čeprav sicer rad jem. Odkar je v samosta-nu moja sestra, in pred njo zahvaljujoč Marie-Rose, dobivam na

pa so jo prinesli priseljenci. Rastlino namakajo v vroči vodi, nato pa pijejo čaj po kovinski slamici.

MENIH V VRTINCU SIRSKE VOJNE

mizo prav dobre jedi ... in veliko kilogramov več tudi. Danes pa vem, da me nič ne bo utešilo. Moral bi moliti, a že od zore nisem imel niti minute, da bi bil sam v cerkvi. V samostanu mrgoli ljudi. Telefon zveni brez prestanka. Vodja *mukhabarata*,¹¹ poveljnik Svobodne sirske vojske, polkovnik sirske vojske, vsi so hoteli govoriti z mano. Nato je prišel tisti mladenič, za njim pa oče Barsum. In še mama, ki je prosila za mleko za svojega malčka. Sredi tega vrveža se na vse kriplje trudim, da bi ohranil notranji mir, ki je kakor plamenček. Kljub nevihti neprestano gori, toda moj nemir zdaj le še narašča. Dnevi neverjetno hitro bežijo. Ponoči ne morem spati. Tesnoba je vse hujša, zdeluje me utrujenost. Ko se zlekнем, da bi skušal malo zaspati, je vse zaman. Nazadnje stopim iz svoje sobe in se napotim proti sestrini.

Tedaj prihrumita dva mlada moška, zamaskirana in oborožena. Tokrat mi je hitro jasno, da nista prišla prosit za hrano ali oblačila. »Daj nama ključe svojega avta!« Medtem ko jih iščem po žepih, se eden polasti mojega prenosnega računalnika. Nasilno me odpeljeta po hodniku, kjer stojijo drugi oboroženi vojaki, ki so prav tako zamaskirani. Vsi, ki bivajo v gostišču, so prisiljeni priti ven iz sob: med njimi so Marie-Rose, delavci, ki delajo na našem gradbišču, družine, ki so se zatekle k nam. Vendar vzamejo Butrosa, mladega postulanta, ki se je ravno zdaj mudil v samostanu, in ga prisilijo, da sede v avto skupaj z mano. Ubogi Butros! Poznam ga, že odkar je bil otrok. Ko sem bil semeniščnik, sem

¹¹ Sirska vojaška obveščevalna služba.

MAR ELIAN, SIRIJA

pogosto opravljal pastoralno prakso v sirokatoliški cerkvi svetega Efrema v Alepu, in sicer pri očetu Georgesu, ki si je dinamično in domiselno prizadeval za svojo župnijo. Tam je Butros služil kot ministrant. Spoznal sem vso njegovo družino. Leta pozneje je začutil poklicanost k posvečenemu življenju in je prihajal v samostan Mar Eliau, kjer je meditiral in molil.

»Zakaj ste vzeli tudi njega? Ničesar ni naredil! Samo gost samostana je!«

»Da ne boš sam!«

»Ne, saj je vendar bolan, pustite ga!«

»Utihni!«

Ugrabitelja sedeta na sprednje sedeže in voznik sunkovito spelje, za njim pa ostane oblak prahu in peska. Niti dve minuti nista pretekli, odkar sta se pojavila pred mojo sobo. Vse se je odvijalo zelo hitro. Ko pridemo do cestne zapore, ki varuje samostansko pot, opazim, da tam ni nikogar. Ko gledam skozi okno, se moški na sopotnikovem sedežu obrne proti nama in nama dvigne najini kratki majici čez glavo, da ne bi več videla, nato pa nama zveže roke. Drvimo kot strela. Vozilo poskakuje po razdrapani cesti proti goram. Butrosa in mene, očeta Jacquesa Murada, meniha iz samostanske skupnosti Mar Musa, so ugrabili pripadniki organizacije Islamska država.